

Migrace - problém humanity, či obav?

(malé zamyšlení nad nejen islámskou imigrací a budoucností Evropy)

Migrace je dobytelské tažení, tvrdí stoupenci nejrůznějších vlasteneckých, národoveckých a jim podobných sdružení, spojovaných odmítáním imigrace a vyvoláváním obav z jejího vlivu na směřování a budoucnost České republiky a celé Evropy. Imigrace je v jejich pojetí strašidlo, které bohužel dosud nespojilo demokratické síly Evropy, jak by se dalo očekávat. Možná proto, že mnohým z politiků hrozby terorismu vyhovují. A nemusí to být zrovna Wilders, Le Penová, AfD či náš xenofob poloviční imigrant Okamura. Strach, i v našich podmínkách uměle přiživovaný, vyhovuje dokonce i mnohým demokratům k posílení orwelizace společnosti, k co největšímu omezení pestrosti občanských svobod. Nebezpečí je zdánlivě imaginární proto, že česká veřejnost dosud žádný teroristický čin nezaznamenala. Terorismus však může obnášet i psychické, sociální, ekonomické i ekologické násilí. V něm možná nejde o životy, nýbrž o nevyčíslitelné škody v myšlení lidí. To je zcela reálné. Dále je zde opomíjený prvek již existujících jen v naší vlasti stovek tisíc legálních, o legalizaci usilujících a ilegálních migrantů ze států bývalého Sovětského svazu a Dálného východu. I v jejich domovinách dochází k násilným teroristickým střetům a dalším negativním jevům. Pro mnohé to jsou „rákosníci“, „učka“ a chovají se k nim přehlíživě, dokonce jako k lidem druhé kategorie. Uvědomujeme si, jakou nechuť a nenávist vůči sobě svým chováním vzbuzujeme?

Několik poznámek úvodem

V Evropské unii žilo, pracovalo a sociální vymoženosti čerpalo počátkem tohoto roku odhadem 49 milionu imigrantů, v mnoha případech druhé, ba i třetí generace. Nejvíce v Německu (10,35 milionů), Velké Británii (8,14 milionů), Francii (7,79 milionů) atd. Další miliony jsou připraveni na invazi do Evropy v táborech v Turecku, Libyi, Libanonu, Jordánsku apod.

V České republice jich bylo podle údajů Ředitelství služby cizinecké policie MV ČR (v tisících, údaje vždy k 31. 12. daného roku):

rok	trvalé pobyty	dlouhodobé pobyty nad 90 dnů	celkem
2004	99	155	254
2008	172	265	437
2012	212	223	435
2016	272	221	493
2018	289	275	564
2020	308	324	632

To činí celkem 4,9 % podíl na celkovém počtu obyvatelstva republiky. K tomu je však ještě dodat dalších odhadovaných 150 až 200 tisíc imigrantů ilegálních, volně se pohybujících v Schengenském prostoru (hovoříme pouze o podmínkách České republiky). Z nich se údajně až 15 % pohybuje v šedé zóně a je napojených na organizovaný zločin.

To samo o sobě jsou mimořádně vážné skutečnosti, na které Evropská unie jako celek i její jednotlivé státy (Českou republiku nevyjímaje) nejsou připraveny jak koncepčně, tak prostorově, kapacitně, sociálně i eticky. Zatímní zkušenosti i napjatá situace v Itálii a Řecku je vnějším odrazem neúčinnosti, bezkonceptnosti a bezradnosti unijní imigrační politiky. Je to dále zřejmé z neustále se měnících názorů, stanovisek a doporučení, které většinou

postrádají ekonomické, sociální i politické zdůvodnění, zejména perspektivu, systém. Svůj objektivní vliv na často až fatální váhání a alibismus orgánů Evropské komise má nepochybně i to, že aktuální invaze imigrantů má zásadně jiný charakter, než měly migrační vlny např. v šedesátých letech ekonomického a sociálního boomu, nebo ke konci milénia.

Imigrační vlny jsou typické nekontrolovaným potenciálním politickým, sociálním i ekonomickým aspektem, hrozícím vážně destabilizovat dosaženou úroveň ekonomického, sociálního i kulturního statu quo. většiny členských států Evropské unie. Jde beze vší pochybnosti o složitý a konfliktní boj o sebezáchovu Evropy, jehož jedinou alternativou je její sebedestrukce. Čím dřív si to Evropané uvědomí, čím dříve naleznou odvahu problém pojmenovat pravým jménem, čím dříve naleznou shodu v novém formulování politické, ekonomické, sociální, ekologické i etické integrace Evropy, tím lépe. A naopak. Především však musí Evropa postupovat jednotně, vycházet ze svých vlastních zájmů, tzn. nepodléhat klamně iluzi jednoduchého spoléhání na pomoc USA, nebo naopak na iluzi všemocnosti lidských práv a reálně dávno překonaného multikulturalismu.

O tom svědčí řada skutečností, s nimiž je naše veřejnost, byť s jistou tendenčností, seznamována prostřednictvím sdělovacích prostředků. Je až nepochopitelné sledovat, jak urostlí, zdraví chasníci ve slušivých oblečcích či dresech Adidasu, vybavení špičkovou elektronikou, mnozí i po velkých peripetiích disponující nabitými peněženkami, se domáhají „soucitu“ a chvějícím se hlasem hovoří o krutých podmínkách, v nichž zanechali své rodiny, aby se současně vydávali za lékaře, právníky, inženýry či studenty, směřující do Německa, Švédska, Velké Británie, Francie či Nizozemí a některých dalších států čerpat vysoké sociální standardy. Omlouvat je slibem převaděčů o bezpracném a bezplatném životě je nesmysl. Mnohem pravděpodobnější je jejich vnitřní přesvědčení o povinnosti Evropské unie jim splnit jejich falešný sen. Někteří migrují dokonce i s celou rodinou, jiné (většinově) ji zanechávají v podmínkách připomínajících Dantovo Peklo. V obou případech z jejich poznámek na kameru číší sobectví, zvrácené chápání morálky (měřeno civilizačním prismalem evropské etiky), pohrdání lidskou bytostí, pokud nejde o ně samé.

V souvislosti s obnovou diskuzí o „hrozbách imigrantů“, aktivované nedávnými xenofobními útoky nejbohatšího imigranta - českého premiéra - jsou častými argumenty odvolávky na nebezpečnou podstatu islámského fundamentalismu. Oblíbenec plebejců z hradních výšin ve shodě s premiérem dokonce tvrdí, že nezaženeme-li běžence od našich hranic a nezajistíme-li fakticky etnicky čisté Česko, hrozí zavedení práva šaría, kamenování žen a dalších středověkých praktik. Sdílení bydlení, požitků, žen ..., jak se vyjádřil na adresu Pirátů v předvolební kampani Andrej Babiš, je mimořádně hloupé a současně nebezpečné. Hloupé a primitivní. Nicméně slovo obou má stále mezi občany svou váhu. Podle dalšího významného imigranta, šéfa parlamentní strany a militantního „národovce“ se zdá, že invazní jednotky islamistů stojí na našich hranicích a jen čekají na pokyn k útoku na naši civilizaci. Každý soudný člověk přitom ví, že jde o hloupost hraničící s trestným činem šíření poplašné zprávy. Tím samozřejmě nechci nebezpečí zejména militantní imigrace podceňovat. Naopak myslím, že musíme čas, který máme k dispozici, tvořivě a účinně využít k posílení naší evropské identity.

Druhou linií „myšlenek“ podporujících xenofobní aktivity nacionalistických sil je idea našich „židovsko-křesťanských kořenů“, jak se prosazovala v preambuli nepřijaté euroústavy. Je zajímavé, že na tyto tradice se nyní odvolávají mnozí z těch, pro něž byl ještě nedávno živnou půdou antisemitismus. Kupodivu zapomněli, že téměř celé uplynulé milénium je obdobím krutého pronásledování Židů, jejich vyhánění do ghett, ožebračování a vraždění, na

němž se aktivně podílel i podle některých historiků a politiků „Otec vlasti“ Karel IV, a před nímž mnozí Židé nalézali útočiště mj. u svých arabských bratraců.

Samuel Huntington ve svém Střetu civilizací předjímá současný stav střetu kultur ústící ve střet systémů. Mnohé z jeho myšlenek se materializují, jiné zůstávají na bázi zajímavého dokreslení současné i blízké reality. Zatím. Tak je tomu například s představou ekonomického zotročení Evropy nebo vysátí jejího sociálního rozměru, jak s oblibou tvrdí a varují mluvčí protiislámských iniciativ. Evropa má dost sil na to, aby se ubránila. Jen musí být aktivní, postupovat jednotně, transparentně a koordinovaně. Problémy přináší nejen imigranti, nositelé jiné ideologie a chápání civilizace, ale i mnozí čelní politici evropských států, kteří se neodpovědně, bez ohledu na zájmy a možnosti svých států i Evropy, vezou na vlnách bezbřehého populismu, rasismu, xenofobie, odporu proti multikulturalismu. Dokáže se jim evropská civilizace ubránit?

Na tomto místě je snad již jasné, že migranti netvoří nějaký jednotný celek, nýbrž celou řadu názorových, sociálních, politických, náboženských a etnických směrů. Podle toho by evropské národy k nim měli přistupovat a diferencovaně s nimi jednat. Je snad jasné, že i v našich podmínkách jde o pestrou škálu migrantů, přicházejících za prací a s tím spojenými lepšími sociálními podmínkami s ochotou se sžít s českou populací, tedy integrovat se většinou či plně do naší společnosti. Jimi jsou především Vietnamci a část Ukrajinců a Bělorusů, zejména pro etnickou příbuznost (i když jejich integrace do naší společnosti u nich není tak zřejmá a vystupují více méně jako přechodní návštěvníci). U těchto národů navíc nelze vyloučit ani primární politickou motivaci.

Tím se dostáváme možná k poslední, o to však závažnější charakteristice většiny současných imigrantů, především tzv. běženců. Bez ohledu na jejich inspiraci a důvody. Jde o jejich měřítko hodnot a komplex etických norem vyjádřených zejména u imigrantů ze zemí Blízkého východu a subsaharské Afriky militantním náboženským fundamentalismem, neslučitelností jejich hodnot s evropskou civilizací.

Reakce na militantní islámský fundamentalismus, vyvolaný agresivní vylhanou politikou administrativy USA (viz například lživé zdůvodnění útoku na Irák) a podporované především britskými a francouzskými poskoky za spoluúčasti jejich spojenců z NATO včetně vlády České republiky. Bylo by velmi krátkozraké domnívat se, že současní imigranti patří mezi tu část muslimské populace (a o tu především v evropských poměrech jde), která je nakloněna k trvalému mírovému soužití s „nevěřícími“. Nyní ještě většinou netouží (alespoň u nás) po konfrontaci, neboť jich je v porovnání s ostatními evropskými zeměmi minimum (odhady hovoří o 20 - 30 tisíci příslušníků) a nově příchozích, z nichž militantních jsou maximálně stovky. Nepochybně nyní netouží po konfrontaci, neboť na alespoň zdánlivém soužití a verbální ochotě se integrovat je závislé splnění jejich imigračního cíle.

Stačí však navštívit jejich setkání a diskuze v modlitebnách např. na Černém mostě, či dříve v ulici Politických vězňů, aby každý soudný člověk pochopil, že ideový směr je s islámskou imigrací v nepevném příměří. Stačí se začíst do publikací vydávaných například Islámskou nadací v Praze a je zřejmé, že jejich náboženství, způsob života i představy o světě jsou diametrálně odlišné od naší již zmíněné židovsko-křesťanské tradice. Dokonce trajektorie islámu a „evropanství“ se stále více rozcházejí. Proč tomu tak je plasticky, přesvědčivě a na množství příkladů popisuje v závěru uvedená literatura. Potvrzuje známou skutečností, že bez poznání historie nelze pochopit současnost a projektovat budoucnost. Proto si nejprve připomeňme základní data islámu.

Krátký historický exkurs

Předeevším si vyjasněme rozdíl mezi „islámem“ a „muslimem“, neboť v nepochopení či zjednodušeném výkladě spočívá mnoho pověr, zavádějících interpretací a nedůvěra k arabskému a dalšímu etniku. Korán a následující výkladová literatura uvádějí, že „islám“, prohlašovaný za původní Boží náboženství existující od dob stvoření člověka, je náboženstvím míru, znamenající doslovně úplné podřízení se či odevzdání „jedinému pravému“ Bohu (vlastním jménem Boha v arabštině je Alláh, zvláštní tím, že nemá množné číslo ani ženský rod). Jde o dosažení „hlubokého naplnění“ na úrovni jednotlivce i celé společnosti skrze „úplného podřízení“ Boží vůli (nezapomínejme na posun civilizačních stupňů Evropy a arabského světa cca o 7 století, které dělí vznik islámu a formování křesťanské věrouky).

Uvedené podřízení se Bohu (Alláhovi) znamená „neuznávat nikoho jiného a vést život v souladu s jeho vůlí“ formulovanou v Koránu, „svaté knize“ islámu. Muslim pak je ten, kdo je ve stavu „podřízení Boží vůli“. V tomto smyslu je muslimem každý člověk v kterékoli části světa, který se podřizuje „jedinému pravému Bohu“. Toto faktické ideové, myšlenkové i fyzické zotročení člověka je zřejmé ze základních článků víry islámu: víra v jediného Boha, víra v anděly, víra ve všechny seslané knihy, víra v posly Boží, víra v soudný den, víra v osud, Základní povinností muslima pak je víra v jednotnost Boží a božské poslání Mohameda, modlitba, půst, udílení almužny, pouť do Mekky. Až potud lze v obecné poloze vystopovat zdánlivou kontinuitu Starého a Nového zákona a Koránu, který skutečně řadu ustanovení, pouček, zákazů a příkazů z Bible přejímá, včetně návaznosti učení některých společných proroků.

Tato kontinuita je však ve skutečnosti pouze zdánlivá. Islamisté vycházejí z toho, že islám existoval ještě před Mohamedem, což nelze říci o jiných prorocích či náboženských představitelích (před Kristem nebylo křesťanství). Dále tvrdí, že „všichni Boží proroci i jejich následovníci byli muslimy“, protože uznávali, přijímali a podřizovali se vůli pravého Boha. V evropských jazycích označuje slovo „muslim“ příslušníka historicky definované náboženské komunity vzniklé v době proroka Mohameda. Podle Koránu však je slovo „muslim“ obecného charakteru a označuje každého, kdo se podřizuje jedinému Bohu. Protože Ježíš svou vůli podřizoval vůli jediného Boha, je podle islámu z definice „muslimem“. Islám je podle muslimů „původním Božím náboženstvím“, které časem různými způsoby, v různých dobách a na různých místech ztratilo svou čistotu a dostalo různá jména vlivem nejrůznějších historických souvislostí. Islám ve své „poslední a konečné fázi“, tedy islám spojený s příchodem proroka Mohameda, není novým náboženstvím, ale prvotním v opravené úloze. Je údajně „pravou a očištěnou formou“ všech předchozích a paralelních náboženství. Mohamed je „poslední a celosvětový prorok“, ve svém vystupování a odkazu syntetizující všechna dosavadní náboženství v jeden původní od Boha předaný celek. Proto také šíření islámu (lhostejno jakou formou) není agresí, nýbrž plněním Boží vůle, návratu „zbloudilých“ pod ochranu „jediné a pravé“ vůle Boží.

Islám se na světové scéně objevil s prorokem Mohamedem. Narodil se roku 570 n. l. Prorockým posláním byl pověřen ve čtyřiceti letech, kdy začal dostávat „Boží zjevení“ prostřednictvím anděla Gabriela. Zjevení pokračovalo do jeho smrti v roce 632. Protože byl negramotný, sepsala reprodukované pokyny jeho nejmilejší manželka Aiša (mj. jako žena na bílém velbloudu neúspěšně velela jedné ze zájmových skupin v boji o Mohamedovo následnictví). Narodil se v Mekce, odkud musel roku 622 prchnout před nepřáteli do Mediny.

Údajná mírumilovnost islámu se projevila již tři roky po úmrtí Mohameda, kdy vojska Prorokova napadla křesťanskou Sýrii a Palestinu. Roku 638 ovládla Jeruzalém, roku 640 po dobytí Persie, Arménie a Mezopotámie vpadla do křesťanského Egypta a zachvátila Maghreb. Roku 711 se zmocnila Španělska a Portugalska, roku 721 vtrhla ve jménu Proroka do křesťanské Francie. Apokalyptická jízda pod Prorokovou korouhví byla naštěstí i pro naši budoucnost zastavena Karlem Martelem roku 732 v bitvách u Tours a Poitiers. Pozoruhodná a současně varující byla rychlost, s jakou během jediného století původně několika tisícový houf stoupenců Mohameda vážně ohrožoval základy tehdejšího známého světa.

Nenasytné válečné choutky pokračovaly ve Středomoří a jihovýchodní Evropě. Zde je zajímavé zjištění, že vítězni Mongolové na rozdíl od Arabů přejali náboženství svých poražených nepřátel. Proč asi? Není to proto, že agresivita a dobytčivý charakter islámu, ospravedlňující války ve jménu Božím, je pro každého agresora přitažlivá? Dnes je zvykem u některých multikulturalistů a lidskoprávních neziskovek eliminovat vrozenou agresivitu a expansivitu islámu poukazem na stejně kruté křížácké války. Je pravda, že nebyly vedeny v rukavičkách z obou stran. Nicméně zde existuje jeden podstatný rozdíl: křížové výpravy byly m. j. i odpovědí na čtyři století vybití evropského obyvatelstva, resp. jeho násilné islamizace. Především však protiofensívou, která měla zastavit islámský expansionismus v Evropě. Nepodařilo se to a tak roku 1453 padla Konstantinopol. Dobové prameny uvádějí nejen masakry vojáků, znásilňování žen, ale i případy, kdy osmanští vojáci hlavičkami novorozenců zhasínali svíce ...

V podstatě prvním účinným zásahem proti nové expanzi islámu byla námořní bitva u Lepanta, která sice zabránila tomu, aby se Středozemní moře stalo vnitřním mořem Osmanů, nicméně nezabránila tomu, aby další hordy půlměsíce neútočily v podstatě nerušeně na evropský kontinent. Sen o založení islámského evropského státu se v podstatě rozplynul až v roce 1683 drtivou porážkou velkovezíra Kara Mustafy před Vídní. Evropané byly tehdy chytřejší, než jsou dnes. Dokázali se poučit a sjednotit (s výjimkou Francie, která se tehdy bratříčkovala s islámem, nicméně slíbila zachovat neutralitu) a jako internacionální vojsko agresory porazit. Zbývá dodat, že z obav, aby ženy nepadly do rukou „nevěřících psů“ nechal Mustafa všem bez rozdílu podřezat hrdlo. Z porážky se ovšem islamisté nepoučili. Z mnoha příkladů je stále živá turecká genocida Arménů v roce 1915, resp. krvavé vyhlazování Řeků po 1. světové válce.

Jakkoli se to těžko říká a jakkoli tím riskuji možná ostrý odsudek, tvrdím, že dnešní invaze muslimů bez rozdílu země původu není než jinou tvář popsaného expansionismu, agresivity a víry ve výlučnost a Boží poslání islámu. Pouze lstivější, záluďnější, rafinovanější. Dnes ji nepředstavují Sulejmanové Nádherní, Kara Mustafaové, Ahmed Pašové, Ummájové, Bakrové, Erdogani a další masoví vrahové. Proto však dnešní vyznavači Alláha z Al-Kaidy, An-Nusra, Islámského státu, Tálibánu a dalších militantních center a organizací agresivního pojetí islámu, řezníci odpalující se s mrakodrapy, autobusy, na tržištích či metru, vyhlašující fatwu nad svými protivníky, přepadávající synagogy i křesťanské modlitebny, nejsou lepší. Konec konců jaká je kvalita odpovědnosti, racionality a myšlení 21. století u Turecka, údajně sekulárního státu, člena NATO a žadatele o členství v Evropské unii, vedoucího za tichého přihlížení světové veřejnosti, krvavou „svatou válku“ proti svým vlastním obyvatelům? Nejde o novou tvář úsilí o realizaci Sulejmanova snu o Islámském evropském státu, jehož předvoj možná představují také, a možná i především, muslimští imigranti ve funkci „páté kolony“, kteří se usazují v našich domovech a vnucují nám bez skrupulí, bez ohledu na naše zákony, své představy o životě. To není výrok xenofoba, jak s oblibou bez důkazů známkuje tzv. lidskoprávní aktivisté, nýbrž holé konstatování skutečnosti, varováním před vizemi již

zmíněného Samuela Huntingtona o střetu civilizací či Zbigniewa Brzezinského o Evropě jako západním poloostrově Asie, kde vládne islám a Čína.

Sebedestrukce nebo sebezáchova

Uvedme si ještě jeden varující fakt. Počet muslimů za poslední půl století vzrostl o 235 %, zatímco počet křesťanů o pouhých 47 procent. Podle údajů OSN roční přírůstek muslimů osciluje mezi 5 - 6 procenty ročně, zatímco u Evropanů to je necelých 1,5 procenta. Co to může znamenat lze demonstrovat na příkladě Libanonu, kde populační exploze muslimů připravila o vládu původně většinově zastoupené maronitské křesťany. Bývalý alžírský prezident Huari Boumedienn údajně již v roce 1974 v projevu v OSN celkem bez obalu prohlásil, že „jednoho dne opustí miliony lidí jižní polokouli, aby pronikly na severní. A rozhodně nepřijdou jako přátelé, jelikož se na ni vrhnou, aby ji dobyli. Její území zalidní svými potomky. To lůna našich žen nám dobudou vítězství“. Reakce Evropy? Když Francie v roce 1993 vydala z pudu sebezáchovy zákon zakazující polygamní imigranty a umožnit vyhostit ty, kteří přišli dříve, začali horliví „ochránci lidských práv menšin“ vášnivě bránit „lidská práva a etnicko-náboženskou pluralitu“ a zákonodárce nařkli z intolerance, rasismu, xenofobie a neokolonialismu. Změnilo se od té doby něco? Ve světle průběhu a důsledků brutální a neřízené migrační vlny po roce 2015 něco ano, ale k horšímu. Co se množství imigrantů týká i co do jejich agresivity a militantnosti. Stačí si připomenout nevybíravý útok tehdejší ombudsmanky, lidskoprávních iniciativ a některých médií vůči ředitelce Střední zdravotnické školy v Praze 10 včetně vyhrůžek trestním stíháním jen proto, že v souladu se školním řádem a platnými zákony zasáhla proti muslimkám z Afriky nosícím hidžáb a tedy vědomě porušujícím, tato pravidla. A to jsem jen na našem malém dosud klidném rybníčku. Není přesto nejvyšší čas alespoň legislativně zasáhnout? Nebo snad budeme čekat až se vražedné choutky části muslimů typu vyraždění redakce Charlie Hebdo objeví i u nás?

Nepřipomíná to „vysoce humánní“ výzvu Koránu, že „odměnou těm, kdo se, šíříce zkaženosti, protiví Alláhovi a jeho Prorokovi, bude zabití, ukřižování nebo useknutí rukou či nohou (súra 2/191), tedy potupné vyhoštění z tohoto světa?“ Súra 2/191 pak přímo vyzývá k zabíjení „nevěřících psů“: „zabíjejte je všude, kde je dostihnete, a vyžeňte je z míst, odkud vás vyhnali, neboť svádění od víry je horší, než zabití“. Pokud by toto nějakému pseudohumanistovi nestačilo, pak lze dodat další Alláhem seslaný vzkaz: „a bojujte proti nim, dokud nebude konec svádění od víry a dokud nebude všechno náboženství patřit Bohu“ (jak již víme, jediným bohem muslimů je Alláh, jediným pravým a původním náboženstvím je islám). Nestačí-li to, lze pokračovat: „Alláh nedovoluje svým věrným přátelit se s nevěřícími. Přátelství přináší cit, duchovní spřízněnost. Svádí k převzetí morálních hodnot a způsobu života nevěřících. A přesvědčení nevěřících odporuje právu šaría. Vede ke ztrátě naší nezávislosti a vůdčího postavení, chce nás podrobit. A přitom islám je vítěz. Nedáme se podrobit“. Jestli ani to nestačí, pak ještě malý bonus: „Neuhýbejte nepříteli. Nechtějte s ním uzavřít mír. Zejména máte-li převahu. Zabíjejte nevěřící, ať jsou kdekoli. Obléhejte je pomocí jakékoli lsti.“

Jinými slovy jsme to podle Koránu my, nevěřící, kteří by se měli integrovat! Nevypadá to jako konání inkvizice v temných letech pozdního středověku? Jako inkviziční netolerance křesťanství, zejména katolicismu, jako výzvy papežů v náboženských válkách? Jako rozdíl mezi církví Ježíšovou a církví netolerantní, bojující, svatého Pavla? Nicméně je zásadní rozdíl mezi středověkým civilizačním tmářstvím Evropy a aktuálním civilizačním tmářstvím skupinek islámských fundamentalistů. Evropa je bohužel stále v klidu, jak by ji některé dílčí úspěchy zcela uspokojovaly. U nás je fatálním rytířem smutné postavy super rozhazovačná bývalá

ministrně práce a sociálních věcí se svým nazelenalým pobočníkem. O otevřené náruči tzv. nezávislých humanitárních iniciativ, bohatě však ždímajících zadlužený stát, není třeba šíře hovořit.

Varování libanonského ministra vzdělávání adresované britskému ministerskému předsedovi o tom, že dva z každé stovky syrských imigrantů mířících do Evropy jsou bojovníci islámského státu, naše politické špičky nezajímá. Vždyť nám žádné latentní nebezpečí nehrozí. Jako malí kloučci se uspokojují sdělením imigrantů, že prchají před terorem a dělí je na „hodné azylu“, tedy majitele například syrského pasu, a ty ostatní. Přitom se netají tím, že syrský pas si lze obstarat na 2.000 USD během čtyř dní. To příslušné orgány nechává kupodivu docela chladnými. Není to proto, že by se museli probudit z blahovlnné letargie myšlení a začít tvořivě pracovat? Nezajímá je ani to, že podle principu ledovce na každého aktivního bojovníka se nabaluje až deset sympatizantů, potenciálních bojovníků. Na druhé straně to není pro evropskou politiku nic nového. Nedělali stejnou chybu naši i evropští politici před pět a osmdesáti lety podceňováním křiklouna z mnichovských hospod?

Kdo někdy byl v Orientu jinak, než jen na lehátku u Rudého moře jistě zaznamenal, jak utichne pouliční ruch a nastane až bolestné ticho po volání muezzinů, nebo jak rychle a disciplinovaně se dodržuje ramadán. Domnívá-li se někdo, že jde o formální projevy, velmi se mylí. Islám, ve všech svých odstínech, variantách a ideových skupinách typu šiitů, sunnitů, váhábitů, assasinů, ismaelitů a dalších je svou podstatou velmi konsistentní náboženství. Praktikující muslimové, jichž je podle aktuálního Zeměpisu náboženství minimálně 90 % z celkových 1.3 mld. světové populace hlásící se k islámu jsou k nevěřícím, kteří se nechovají podle zásad Koránu, velmi agresivní. V místech silného turistického ruchu se z komerčních důvodů ovládají. Ve vnitrozemí a lokalitách bez cizinců nikoli. Měl jsem možnost to poznat v centrálním Jemenu, Egyptě, Ománu, Maroku, Jordánsku i Albánii i středoasijských republikách dokonce ještě za existence Sovětského svazu. Naše ulice jsou dosud bezpečné. Nicméně slova české muslimky - konvertitky - Romany Č. na webu iDnes o tom, že vraždit nemuslimy je možné, neboť je to v souladu s právem šaría, stejně jako respektování kamenován žen, je za hranou civilizačního myšlení. Respektuje-li zvěrstva v zákoně, jak je to s respektováním dalších lidských práv? To má být duchovní obohacení Evropy, jak čteme v článkách apologetiků muslimské imigrace? Každý si může učinit závěr sám.

Islám je teokracie. Teokracie vylučuje demokracii. Islám tudíž odporuje demokracii. Tvrdí-li někdo, s odvoláním na velbloudáře z Mekky, že je islám slitovný a mírumilovný, pak by měl vědět, že člověk buď je, nebo není muslim. Pokud jím je, musí se řídit Koránem. A že by Korán hlásal pacifismus... ?

Jaká je proti tomuto plíživému a potenciálně progresivně rostoucímu nebezpečí Evropa? Mám za to, že je ochromena netečností, infikována komplexem Titaniku, jako známá orientální opička, která nevidí, neslyší, mlčí. Možná již oscilující kolem hrany, která vedla k rozpadu Římské říše. Chléb a hry. Gótové před branami Říma! Napadená chorobou, která se jmenuje oportunistus, konformismus, převlékání kabátů, zbabělost. Chceme skutečně prodat naše principy, hodnoty, výdobytky? Kořeny naší kultury, historie, vlastní podstaty, civilizace?. Chceme prodat svou vlastní identitu? Stát se Euroarábijí? Dnešní střet civilizací není válkou zbraní jakkoli se to zdá viděno prizmatem 11. září, útoku na metro v Londýně či Madridu, genocidou Kurdů našimi „spojenci“ z NATO. Války na hranicích Evropy, stejně jako úprk statisíců mas za snem bohatých sociálních dávek, bezpečí a plných talířů je válkou kultur. Doplněnou představami menšího vynakládání pracovních sil, ne-li pouze pohodlného lenošení (ať pracují bývalí kolonizátoři). Řečeno slovy de Tocquevilla jde o válku, která chce „více než naše tělo zasáhnout naši duši. Naši životní filosofii, naše civilizační kořeny. Naš

způsob života, způsob myšlení i naši svobodu. Není náhodou, že ve slovníku islámu nenajdeme slovo „svoboda“. K jeho vyjádření se používá slovo „osvobození“.

V dílech autorů uvedených v literatuře, i v denním tisku, nalezneme řadu ohromujících teoretických poznatků i konkrétních příkladů a zobecnění o nebezpečí infiltrace společnosti islamisty, znásobené jejich uzavíráním do uzavřených sídlištních celků s vlastními zákony, řízením a způsobem života (příkladem v našich podmínkách je vietnamská tržnice SAPA v pražské Písnici. Marseille je pokládáno za největší muslimské město mimo muslimský svět. Město, do jehož některých čtvrtí je vstup „bílého“ Francouze povolen pouze na vlastní nebezpečí.

Připouštím, že v České republice na tom tak dosud nejsme. Nicméně naše bezpečnostní složky evidují stovky příkladů formování se zájmových skupin některých etnik, které jsou potenciálním nebezpečím a ohrožením stability našeho politického systému. V tomto smyslu nelze nechávat bez povšimnutí varování například Tomia Okamury a některých dalších. Období relativního klidu nás ale nesmí ukolébat. Díky za čas! Využíváme ho však dostatečně k tomu, abychom se poučili, a především se dostatečně mravně i materiálně na další imigrační vlny připravili? Tvrdíme, že pro nás jde o novou dosud nepoznanou situaci. To je další nebezpečný názor tzv. pravdoláskařů, jejich alibistický blud. Navíc zde již delší dobu sehrává velmi negativní roli pandemie koronaviru, která svými negativními důsledky dočasně přehlušila nebezpečí agresivní imigrace. To ovšem neznamená popření principu spojených nádob, tedy zvýšení imigračního ohrožení státu při zmírnění koronavirové pandemie. Navíc muslimští imigranti přicházejí zpravidla ze zdravotně rizikových a nekontrolovaných oblastí, což zásadně zvyšuje nároky na zdravotní kontrolní systém a náklady na jeho činnost.

Nezapomínejme přitom, že s námi obývá prostor České republiky i naše vlastní vnitřní obtížně a většinově nedostatečně integrovaná etnická menšina. S její integrací se jako samostatný právní a státní celek nedovedeme vypořádat již víc než století. Naše bohorovnost, duchovní degenerace, neochota překonávat potíže a přicházet s novými impulsy, být bolestnými a konfliktními. Na tomto místě je třeba upozornit ještě na jeden vážný problém. Chybnou představu, že integraci můžeme provést a s imigrací se vypořádat z centra, formou zákonů a vyhlášek, regulačních opatření, určujících imigrantům nejen pravidla pro pobyt, ale i pro činnost s průnikem do jejich způsobu života. To je velký omyl, o kterém svědčí zkušenosti z Německa, které má bezesporu velmi sofistikovanou, systémovou imigrační politiku, která se však často mívá s účinkem prostě proto, že druhá strana mince, imigranti, prostě ve společnosti mizí. Tento rozpor u nás bude ještě větší již proto, že se na budoucí konflikt nepřipravujeme. V rozporu s potřebami společnosti, logikou věci a prostým rozumem spoléháme na stát. Na jeho pomocnou ruku. Bez ohledu na jeho způsob řízení, který nás stále více vede cestou izolovanosti, všeobecné manipulovatelnosti a podřízenosti tak jak to známe z knih Orwella či Zamjatina. Důležité je, že sami nemusíme myslet a rozhodovat.

Jak migrace mění svět

Migrace je skutečně jednou z nejnaléhavějších a nejkontroverznějších otázek současnosti. Diskutovaná nejvyššími představiteli státní moci a správy stejně jako řadovými občany. Diskuze nasáklá ideologií, hluboce rozdělující, často iracionální či motivovaná obavami a strachem z neznáma. Kdo může či nemůže migrovat, koho můžeme či nemůžeme přijmout, kdo a jak se bude „integrovat“. Na to vše je naše veřejnost citlivá, neskrývá obavy, nejistotu, zakotvení v civilizačním kadlubu. Mnohdy směšuje (omezuje) migraci s „islámským terorismem“ zapomínaje na řádově rozsáhlejší a potenciálně nebezpečnější plíživou migraci

mimo arabský svět. Vláda a legislativci odpověď nedávají prostě proto, že sami tápou, jsou názorově rozdělení. Je to dáno objektivně například nedostatkem a omezenou dostupností odborných studií a podnětů k přemýšlení, které by celou problematiku pojaly komplexně v celé její barevné škále, osvobodily čtenáře od imaginárních obav. Z dostupné literatury lze vysledovat dva základní okruhy problémů: jaké dopady má migrace na společnosti, a k čemu by neřízená a neomezená migrace vedla. Diskuze se vedou ve třech základních polohách: z perspektivy samotných migrantů, z pozice těch, kteří zůstávají ve své vlasti, a konečně z perspektivy obyvatel cílových států. V tomto pojetí lze problematiku migrace pokládat za jednoduchou ekonomickou rovnici se složitými a rozporuplnými dopady do všech oblastí společenského života a mimořádným extensivním potenciálem. Literatura se většinou opírá o tři základní premisy:

- migrace ve své aktuální podobě nového civilizačního fenoménu vyvolává rozpory zejména mezi členy Evropské unie, ovlivňuje volby, polarizuje obyvatelstvo s tím, že každá ze stran ideového konfliktu přijímá pouze svá fakta a jejich interpretaci;
- domorodé (původní) populace hostitelských států mají právo regulovat vstup na své území s přihlédnutím nejen ke svým zájmům, ale též ve smyslu pro dobročinnost ve vztahu k jiným společnostem;
- v rámci dobročinnosti by se bohaté společnosti měly více starat o zlepšování existenčních podmínek pro obrovskou většinu obyvatel chudých zemí než o šťastlivce, kterým se podařilo z nich uprchnout.

To vše vyvolává celou řadu opodstatněných otázek. Například proč pomáhat migrantům, když jimi jsou zpravidla mladí a vzdělaní lidé z lépe situovaných vrstev, neboť jen oni jsou schopni získat prostředky na cestu do vysněného „ráje“. Týká se to především příchozích z arabského světa, nicméně i desetitisíců (možná i statisíců) migrantů především z Balkánu a zemí bývalého Sovětského svazu. Doceňujeme dostatečně skutečnost, že na našich stavbách plných odhadem 60 % stavebních dělníků jsou lidé u Ukrajiny, Běloruska apod., mnohdy i s universitním vzděláním? Bez lékařů, zdravotních sester a dalšího zdravotnického personálu nejen z Ukrajiny by se naše zdravotnictví v brzké době zhroutilo. Jsme schopni a ochotni toto nebezpečí přijmout, docenit a chovat se dle toho?

Na straně druhé migrující, kteří pouze cestují za sociálními výhodami na úkor svých skutečně strádajících spoluobčanů, si pomoc nezaslouží především proto, že jen zhoršují ekonomickou situaci a napjatou sociální sféru mateřských států. Častým důsledkem je radikalizace tamního obyvatelstva k militantním praktikám. Velké diskuze se vedou s tzv. nezávislými či lidskoprávními iniciativami, které většinou spatřují spásu civilizace v multikulturalismu, přičemž při reálném pohledu na jejich projevy a volenou strategii pokroku jsou ve skutečnosti reálnou civilizační hrozbou. Právě on, ve spojení se štedrostí sociálních systémů evropských států, je dle řady odborníků skutečnou příčinou neúspěšné a zdlouhavé integrace migrantů, kteří se vlastně nepotřebují integrovat. Přežívání na sociálních dávkách ve svých uzavřených lokalitách je pro ně sociálně, ekonomicky i kulturně výhodnější. Pro hostitelské země pak bezpečnostně i sociálně ekonomicky náročnější.

Problém je i ve velikosti, kulturní odlišnosti a funkčním začlenění diaspory do většinové společnosti v hostitelské zemi. Je to zatím relativně málo akceptovaná realita, nicméně s významným rozvojovým potenciálem. V podmínkách České republiky se významně uplatňuje vzhledem k ruskojazyčným národnostním skupinám, resp. arabské a čínské komunitě. Ukazuje se totiž, že existuje nepřímá úměra mezi velikostí a odlišností diaspory na jedné, a účinnou absorpcí přistěhovalců do většinové společnosti na druhé straně. Vietnamská komunita je u nás světlou výjimkou zřejmě proto, že v podstatě jako

jediná přijala většinově Českou republiku za svou novou vlast (poslouchat například v metru mladé Vietnamky dohadující se pražským slangem o postpubertálních problémech je skutečně i lingvistickým zážitkem). S tím ovšem úzce souvisí svým charakterem existencionální, konfliktní či rozporná, nicméně reálná, oprávněná a stále aktuálnější otázka legitimacy a rozsahu nároku imigrantů na relativně bezproblémové slučování rodin. Právo zvat si své početné příbuzenstvo a nadměrně tak zatěžovat sociální, ekonomický i kulturní systém hostitelské země? Odpověď by měla být bez ohledu na názory nezávislých iniciativ negativní. Jednoznačná a odmítavá.

Stejně odmítavá a skeptická se nabízí odpověď na otázku rychlosti, rozsahu a množství imigrujících. Podle mainstreamových názorů je to na prvním místě kulturní a etická jednota, kterou imigranti rostoucí měrou narušují. Zatím poměrně opomíjené tlaky na původní civilizační kořeny hostitelské země ze strany imigrantů rostou dokonce rychleji a intenzivněji, než jejich samotný „přliv“. Je nejvyšší čas si uvědomit, že možnosti Evropy zvládnout invazi imigrantů, její schopnost je asimilovat, je v rostoucí míře omezená a riziková, že obsahuje silný potenciál již zmíněného střetu civilizací. Zatím si stále nedostatečně uvědomujeme, že již zdaleka nejde o ekonomický či sociální rozměr problematiky, nýbrž i o vliv migrace na sociální strukturu a psychiku většinové populace. Reálně existující, i když pro mnohého stále ještě marginální atmosféra obav z neznámého ústí v xenofobních náladách, v postojích vypjatého nacionalismu se všemi z toho vyplývajícími riziky. Málo si stále uvědomujeme vážné nebezpečí plynoucí z neřízeného a neodůvodněného silně emotivního a populistického projevu nejrůznějších „nezávislých“ iniciativ, které se nikomu neodpovídají, za nic neodpovídají a populisticky destruuji většinovou společnost. Je nejvyšší čas si uvědomit, že migrace v její současné podobě a přístup k ní je velké riziko za horizontem současnosti a k jako takové k ní přistupovat.

Průběh a důsledky invaze běženců v Blízkého východu a severní Afriky mají svoji logiku, své příčiny. Možná reálné, většinou však fiktivní, neboť jsou především vyděračsky a citově přibarvené. Lhostejné také je, chovají-li se nepřizpůsobivě a civilizačně odmítavě z náboženských důvodů nebo pod tlakem svých militantních soukmenovců. Počítá se jen výsledek, a tím je vstup organizované invazní, do jisté míry i monolitní masy lidí, myslící a jednající v protikladu ke společenskému pořádku v domácí společnosti. Doplnit je vhodné pouze to, že nebezpečí ekonomické, sociální i kulturní devastace Evropy z titulu neřízené a nekontrolované ideově, etnicky i hodnotově cizorodého prvku se vztahuje i na tzv. běžence z bývalého Sovětského svazu. Tvrdou realitu si denně ověřujeme po odstranění vízové povinnosti vůči Ukrajině.

V souvislosti s tím nabývá na aktuálnosti žádoucí (a perspektivně možná existenční) zostření zákonných protiimigračních opatření a regulace práv a svobod imigrantů, především ve smyslu prevence jejich protispolečenského a asociálního jednání, flagrantního porušování zákonných pravidel jejich jednání, chování a pobytu. Aktivních teroristů je minimum, jejich podporovatelů menšina. Nicméně jejich nepřímí podporovatelé jsou i ti, kteří se odmítají chovat jako loajální občané hostitelské země a upřednostňují radikálně odlišné zvyklosti a pravidla původních otčin. A to již je masa, kterou lze bez systémových tvrdých změn zvládnout velmi obtížně. Migrace relativně chudých lidí do bohatých zemí, a o to především jde, je emotivním ex ante zpolitizovaným procesem zatíženým negativními asociacemi a konotacemi. Jde v podstatě o jednoduchý ekonomický proces s velmi komplikovanými důsledky. Migrační politika se v jednotlivých zemích liší. Osciluje mezi otevřenými dveřmi, které podporují ekonomové, a dveřmi zavřenými, které požadují voliči. Navíc se zde projevuje různá míra a zavádějící způsob postoju k chudobě, nacionalismu a rasismu. Často

vnímanými jsou i recidivy nespravedlnosti, zejména ve státech s koloniální minulostí. Racionální diskuze o migrační politice je možná pouze v případě, že toto vnímání odložíme stranou. Bohužel se to v mnoha případech nedaří.

Dvojí právo pro migraci?

V přemíře nejrůznějších domácích a zahraničních událostí, aktuálně například vedle páté vlny epidemie koronaviru, krizové situace na trhu s energiemi a plány na „ozelenění“ Evropy, hledání řešení zásadní klimatické změny se zdá, že klesá pozornost otázkám migrace. To je varující, neboť problém již nabyl globálních rozměrů a reálně vážně zasahuje mj. i právní řád cílových států. Dvojí právo, které se dnes v Evropě již otevřeně formuje, ohrožuje naši civilizaci a nemusí jít o exemplární varující příklady no go zón v Marseille, Paříži, Bruselu, Londýně apod. Řada reálně a kriticky uvažujících politiků zejména ze států západní Evropy otevřeně poukazuje na to, že v některých regionech svých zemí jsou domorodí obyvatelé na úrovni cizinců. Apelují na to, že nebezpečí hrozící evropské kultuře, ekonomice, sociálnímu systému ze strany imigrantů je nebezpečím, vyžadujícím aktivní a jednotný proti imigrační evropský postoj. Konec konců vývoj imigrační politiky Německa je toho pádným příkladem. Dosavadní rozptýlené národovecké hašteření a triumfování je toho dostatečně odstrašujícím varováním.

Evropské právo je odvozeno od římského a od dob osvícenství budováno na zásadě stejné závaznosti pro každého. Jedno právo pro veškeré obyvatelstvo na jednom území je základem pro fungování státu a jeho státnosti. Migrace a ji doprovázející osudové chyby některých evropských státníků a především orgánů Evropské unie jako celku však tuto zásadu prolamuje. Bez ohledu na zemi původu se pod vlivem neřízené imigrace (nikoli pouze muslimské) evropské právo dostává pod tvrdý tlak. Příkladem může být odmítání národní jurisdikce v případech účastníka sporu - migranta - jak jsme se s tím již mnohokrát setkali i v našem soudnictví. Odlišná kultura přináší své vlastní normy a zvyklosti, před nimiž starý kontinent ustupuje, i když vlastně nemá kam. Nevědí to dokonce ani militantní nevládní organizace se svým pokřiveným pojetím tzv. lidských práv.

To, že v České republice excesy typu Paříže, Bruselu, Madridu, Londýna, Berlína apod. zatím nejsou, nás nemůže uspokojovat. Problém již zmíněné studentky zdravotní průmyslovky s hidžábem, proces s mluvčím naší muslimské komunity či militantní konvertitkou jsou dostatečně varující a signalizující, k jakým koncům by nevšímavost či přehlížení, podceňování problému mohlo dojít. I u nás již jde evidentně o reálně existující střet právních a civilizačních kultur, se kterými se musíme vypořádat. To, že v České republice jde zatím pouze o spor více méně latentní, je naší komparativní výhodou. Jsme schopni ji využít? Nebo budeme i nadále žít v iluzi, že se nám miliony běženců potulujících se po Evropě vyhnou?

Jedním ze základních problémů a svého druhu prazákladem problémů je rostoucí disharmonie práva, někdy dokonce jeho účelové štěpení. Ohrožena je rovnost jako základní princip evropské státnosti a solidarity. To ale znamená, že stát v podstatě rezignuje na výkon své suverenity. Evropa jako celek i její jednotlivé státy jsou stále méně schopné a ochotné respektovat vývoj společnosti a racionalizovat podle něj pravidla pro své občany. To ovšem vyvolává jak existenciální nejistotu člověka, tak nedůvěru v racionalitu a budoucnost naší demokratické civilizace.

Konkrétním a velmi nebezpečným příkladem je právě ustupování před migrací a hledání omluv pro faktickou slabost Evropy. Použiji-li příklad z přírody, pak podstatou nebezpečí migrace je běžec jako „invazní druh“, který, pokud proti němu nevystoupí

přirozený predátor, začne v novém prostředí dominovat nad původními druhy. Obrana proti němu je právně minimální, neboť se opírá o zastaralé, překonané, nefunkční normy, formulované pro kvalitativně jiné podmínky a jiné prostředí. Evropa si toho je vědoma, nicméně na jejich změnu zatím nemá odvahu.

Klasické evropské právo se dostává do zásadního rozporu s kvalitativně odlišným pojetím, chápáním a obsahem práva nejen muslimských komunit. Zdaleka nejde o marginální problém. Vezmeme-li v úvahu, že například v Německu s jeho pět a půl milionovou menšinou téměř polovina z ní uznává jako právní základ života Korán (obdobně v Nizozemí, Švédsku, Francii). Ale objektivně tomu je i s čínskou či ukrajinskou komunitou. Reálně lze hovořit o minimálně dvojím právu v Evropské unii. Vezmeme-li v úvahu principy Schengenského prostoru, jde již nepokrytě o závažný globální problém.

Je nejvyšší čas si přiznat, že se pomalu blížíme k již zmíněnému „střetu civilizací“, nikoli ovšem na vnějších hranicích Evropy, nýbrž postupně v jejím středu. Máme možnosti se bránit? Dosud ještě ano. Pokud nalezneme odvahu přehodnotit dosavadní „evropskou“ politiku jako překonanou, nefunkční, v zásadě škodlivou, a formulovat ji nově, s novou kvalitou a perspektivou. Především jde o zakladatelské unijní dokumenty, mylně předpokládající stejnou hodnotovou orientaci občanů Evropské unie a příchozích z odlišného kulturně společenského prostředí, dále o Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a jejich doplňkový Protokol z roku 1967 i Dublinskou konvenci.

Evropská civilizace je v rostoucí míře postupně ohrožována fundamentálním islámem. Představa, že si klid vykoupíme platbami diktátorským režimům typu Turecka je nedůstojná, naivní a v podstatě nesmyslná. Jedinou účinnou obranou je zásadový, nesmlouvavý, pevný postoj jak vůči militantním imigrantům, tak vůči „soucitným“ tzv. nezávislým iniciativám. Zachování jednotného evropského práva, jeho dodržování a zásadové, důsledné vymáhání, je toho prvotní podmínkou.

Posílit evropskou integraci - jiná cesta není

Po letech zakonservovaného klidu v prvním (nezdařeném) pokusu o výstavbu socialismu, stejně jako po tržním tápání po řetězovém rozpadu tzv. sovětského bloku a tváří v tvář dosud nepoznaným procesům v okolním světě i uvnitř Evropské unie jako takové jsme všichni postaveni před koncepční, strategickou otázkou: co a jak dál? Je bytostně, existenčně nezbytné o nových nebezpečích (a globální atak islámského světa na Evropu je jedním z největších, jistě však nejrizikovějších z nich) otevřeně hovořit. Pojmenovat je, učinit si reálnou představu o vlastní cestě a přijmout k tomu příslušná globální (minimálně alespoň v „evropském“ prostoru) komplexní řešení. Vycházející, zdůrazňující a respektující historickou, ekonomickou, sociální, kulturní i politickou svébytnost Evropy jako celku. Její tradice, připomínající, že Evropa musí ve svém rozvoji vycházet ze svých vlastních zájmů, tzn. nepodléhat klamně iluzi jednoduchého a jednosměrného spoléhání na transatlantické spojení. Evropa se musí dále integrovat, ideově, politicky, ekonomicky a sociálně propojovat při plném zachování národní identity a integrity členských států tak, aby vytvořila silný a silící jednotný evropský region schopný účinně a efektivně konkurovat dalším světovým mocenským centřům.

To je alfou a omegou budoucnosti kontinentu. Boj za společné řešení současné imigrační krize je důležitou integrální součástí, jedním z pilířů Evropské unie a současně prubířským kamenem tohoto cíle. Alternativou je rozpad Evropské unie a návrat do doby uzavřených národních států a státek dočasných zájmových koalic a trvalého napětí vč. recidiv zdánlivě zažehnaných konfliktních milníků minulosti. Naši národovci rádi připomínají

tři Svatoplukovy pruty. V případě upevňování a ochraně Evropy, naší společné matky, to však neplatí?

Sebezáchova Evropy založená na upevňování evropské integrace je důležitou integrální součástí, jedním z pilířů a současně prubířských kamenů dosažení tohoto globálního cíle. Alternativou je skutečně pouze defragmentace Evropy. Je založena na upevňování a rozvoji evropské integrace a zásadním odmítnutí její infiltrace cizím civilizačním elementem. To je ovšem velmi náročný úkol, možná nejtěžší v historii evropské integrace. O to náročnější, že musíme bojovat i s odstředivými silami uvnitř vlastního civilizačního prostoru. Se silami, které pod falešným všeobjímajícím heslem „pravdy“ a „lásky“ objektivně působí proti zájmům občanů Evropy, destruktivně a defetisticky. Náročný úkol i proto, že ještě nikdy v historii se národy se staletou identitou, vlastní řečí, vlastním dějinným posláním a kulturním dědictvím nezřekly své svobodné vůle a z vlastního rozhodnutí důležitých prvků své suverenity, nevydaly s takovou intenzitou do tvorby nadstátního a sui generis i nadnárodního celku, mezinárodního svazku Evropské unie. Máme si tuto novou kvalitu Evropy ničit? Jen kvůli tomu, aby nás někdo nepodezíral z přílišné tvrdosti například k muslimům?

Těch několik málo státníků, kterými Evropská unie disponuje (abstrahuji od tisíců mluvčích, exhibujících populistů sledujících pouze svou prezentaci skandováním bezobsažných frází) přirozeně musí ve svém úsilí o realizaci konceptu silné, jednotné a akceschopné Evropské unie brát ohled na s různou intenzitou propukající obavy ze ztráty vlastní národní identity. To znamená i mít dostatek trpělivosti přesvědčovat a být ochotni ke kompromisům jak ve vlastní zemi, tak i navenek. Nelze přirozeně vyloučit, že koncept silné a jednotné Evropy ztroskotá. Pak ovšem se evropské státy (až na dvě či tři výjimky) budou muset smířit s rolí lokálního poskoka. Nelze vyloučit ani oběť světových ekonomických, sociálních a mocenskopolitických konfliktů. I s Takovou možností je třeba počítat. Proto je paralelně s bojem vůči neřízené a bezkoncepční migraci nezbytné studovat i otázky rozvoje a koncepcí národů, národovectví, nacionalismu. Uvědomit si a využívat společnou podstatu evropského národního cítění a jeho potenciálu. Současně ji bránit proti invazním a cizorodým vlivům. Jakkoli to možná bude znít slavjanomilům nepříjemně, včetně statisícům nejrůznějších imigrantů z Ukrajiny a dalších ruskojazyčných entit, neboť i oni mají jinou politickou a kulturně civilizační zkušenost a úroveň, než je v Evropské unii obvyklé.

Můžeme shrnout. Racionální diskuze o migrační politice je možná pouze v případě, že toto vnímání např. o koloniální minulosti a další bezprostředně nesouvisející uzlové momenty migrace odložíme stranou. Učiníme-li tak, pak lze formulovat některé obecně platné závěry:

- Nebezpečí pro naši civilizaci představují ti, kteří zásadně odmítají naše představy o způsobu a stylu života. Pokud zůstávají na svém území, nemusí nás to podle zatím většinového názoru příliš zneklidňovat. Globalizace tuto iluzi vyvrací. Volný pohyb uvnitř Schengenského prostoru nebezpečí nežádoucí migrace násobí.
- Když se migranti dostávají na naše území, stávají se z nich „invazní predátoři“. Naším prvotním úkolem je diferencovat imigranty podle délky pobytu na přechodné a trvalé, podle účelu migrace na ekonomické, bezpečnostní a ideové, podle jejich vzdělání, sociálního statusu, ekonomických podmínek s bezpečnostních rizik.
- Migrace je významnou negativní externalitou a jako taková musí být striktně regulována a evidována. Má dopady na mnoho skupin a forem společenského života. Pouze jedna má však právo a moc ji řídit a regulovat. Tou silou je původní populace hostitelských společností. Jejím úkolem je vyvažovat zájmy všech občanů.

- Migrace nemůže a nesmí být ponechána rozhodnutím či přáním individuálních migrantů. Musí být řízena vládami. Její regulace nemá význam pouze pro ekonomiku, sociální politiku, kulturu a bezpečnost hostitelské země, nýbrž i pro mateřské země migrantů, kterým brání v odstranění chudoby neřízeným odlivem vzdělané a relativně bohaté vrstvy.
- Jednou z hlavních příčin migrace je zásadní odlišnost sociálních modelů mezi státy. Skutečnost, že většina migrantů vyhledává především státy s vysokými sociálními standardy, odůvodňuje jejich podstatnou redukci. S tím souvisí i podstatné omezování přistěhovalectví rodinných příslušníků.
- Klíčovou hodnotou, na které by migrační politika měla být postavena, není míra migrace, nýbrž míra, jakou je diaspora vstřebávána většinovou společností. Ta závisí především na vzdělanosti imigrantů, jejich zapojení do pracovního procesu, příbuznosti kultur a celkové ochotě migrantů přijmout hodnoty hostitelské země.

Nyní je na místě otázka: pro koho byly přijaty zakladatelské dokumenty Evropské unie? Pro koho byly přijaty národní Ústavy? Kde končí práva občanů a kde začínají práva cizinců? Mohou cizinci prosazovat zájmy, které jsou v rozporu se zájmy a právním řádem občanů hostitelského státu, ignorují jejich zákony a znevažují jejich občanské výdobytky? Zkuste zajít do mešity v botách nebo (jste-li žena) s odhalenými rameny! Avšak pohoršíte-li se nad ženou zahalenou v černém a jen s průzorem na oči uprostřed Václavského náměstí, budete v lepším případě pouze kritizován a napadán jako xenofob, netolerantní individuum a rasista. V horším případě hrozí například přestupkové řízení. Když překročíte bez dokladů hranice Schengenského prostoru, budete zadrženi, vyšetřováni a proskribováni a čeká vás v lepším případě pořádná pokuta. Když toto uděláte jako muslimský imigrant, dostanete najíst, napít, základní zdravotní péči, budete ošetřen, ubytován, odeslán do země svých snů a jako bonus nějaké kapesné. Rozhodně nepřijdete svou vysněnou zemi levně. Například v Německu náklady na jednoho imigranta vyčíslili na 321 tisíc korun ročně. V zásadě bez protihodnoty. Je imigrant víc než občan?

Místo závěru

Mainstreamová rada zní: pomáhat v zemi původu. To je kde? Ve státech odkud imigranti pocházejí, nebo odkud přicházejí? Nebo uprchlické tábory, které používají jako přechodná útočiště? Druhou otázkou je, jak pomáhat? Přímá finanční pomoc vládám států nejchudších končí dle údajů vysokého komisaře OSN až z 80 % v rukou zkorumpované státní správy. Potravinová pomoc se k hladovějícím dostane jen pod kontrolou aktivistů OSN s ozbrojeným doprovodem.

Připusťme teoretickou možnost, že všechny možnosti pomoci v zemích původu budou spuštěny, realizovány, respektovány a tak podle představ moudrých hlav politiků odstraněny příčiny nového stěhování národů. Bude to znamenat, jak si někteří optimisté zřejmě myslí, že dnešní imigranti opustí své nové domovy, podstatně vyšší životní úroveň a nové zázemí umožňující jim žít na relativně vysoké životní úrovni podle pravidel Koránu či dalších náboženství za mlčenlivé tolerance zatím ještě většinové společnosti? V podmínkách relativně beztrestného šíření militantní, fundamentalistické tváře islámu, žít podle Koránu? Nejsou zkušenosti z Německa, Francie, Španělska, Velké Británie, Holandska, Švédska dostatečně varující? Jsme si vědomi toho, že relativně akceptovatelných 500.000 imigrantů ročně do Evropy znamená při slučování rodin finálně minimálně 2,5 milionů osob?

Výběr literatury předmětné a související:

FALLACI Oriana. Síla rozumu, NLN, Praha 2014
FIALA Petr. Evropský mezičas, Barrister a Principal, Brno 2007
FUKUYANA Francis. Konec dějin a poslední člověk, Rybka Publishers, Praha 2002
HUNGTINGTON Samuel. Střet civilizací, Rybka Publishers, Praha 2001
KORÁN. Odeon, Praha 1991
LAQUEUR Walter. Poslední dny Evropy, NLN, Praha 2006
LAUGHLAND John. Znečištěný pramen, PROSTOR, Praha 2001
MÜLLER Zdeněk. Svaté války a civilizační tolerance. ACADEMIA, Praha 2005
SCHMIDT Helmut. Sebezáchova Evropy, Paseka, Praha - Litomyšl 2003
ŠAFRÁNEK Ladislav. Poločas rozpadu, OREGO, Praha 2007
Zeměpis náboženství. UNIVERSUM, Praha 2009

www.mvcr.cz (Ministerstvo vnitra České republiky)

www.vlada.cz (Vláda České republiky)

denní a odborný tisk

Slovníček základních pojmů:

(zdroj: Ministerstvo vnitra České republiky)

Azylant - cizinec s přiznanou mezinárodní ochranou.

Ekonomický migrant - cizinec, který svou zemi opustil dobrovolně s cílem zlepšení svého ekonomického postavení. V České republice se může vyskytovat v legálním i nelegálním postavení v závislosti na oprávnění, kterým disponuje. Ekonomické důvody nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Legální migrace - proces řízeného, státem kontrovaného přistěhovalectví (zpravidla prostřednictvím vízové praxe a pobytových oprávnění). Obecně souvisí s pracovní migrací, v rámci které Česká republika regulovaným přijímáním cizinců uspokojuje potřeby pracovního trhu (v rámci evropského práva vč. stanovení národních kvót). Dalšími typy jsou migrace za účelem studia či slučování rodin.

Mezinárodní ochrana - právo osob, které jsou pronásledovány ve své zemi původu, požádat v České republice o ochranu. Ochrana je udělena buď firmou azylu, nebo doplňkové ochrany (ta je udělována pouze na dobu trvání důvodu jejího udělení s možností prodloužení). O mezinárodní ochranu může žádat každý cizinec bez výjimky.

Nelegální migrace - migrace, která probíhá bez kontroly a řízení ze strany cílových zemí. Cizinci vstupují do cílových zemí (či v nich pobývají) bez řádného oprávnění (vízum, pobytové oprávnění). Podáním žádosti o mezinárodní ochranu je jejich právní status „legalizován“. Ne všichni nelegální migranti jsou pro mezinárodní ochranu kvalifikováni. Je zpravidla organizována převaděči se znaky organizovaného zločinu.

Nelegální migrant - cizinec, který vstupuje na území České republiky bez platného oprávnění nebo v ní bez oprávnění pobývá. Zahrnuje v sobě potenciálně jak kategorii ekonomického migranta, tak uprchlíka.

Přesídlení - institucionalizované přemístění osoby v postavení uprchlíka, který se nachází mimo území Evropské unie (např. Syřan v Jordánsku). Česká republika nemá právní povinnost tyto osoby přijímat.

Relokace - transfer osob, které zažádali o mezinárodní ochranu v členském státě Evropské unie, který je odpovědný za vyřízení žádosti, do jiného členského státu, který se bude žádostí zabývat.

Uprchlík - osoba uznaná jako uprchlík podle Ženevské konvence z roku 1951. Nachází se mimo vlast, má obavy před pronásledováním (rasovým, náboženským, národnostním, politickým či příslušností ke společenským vrstvám). Právní řád České republiky s tímto pojmem nepracuje.

Žadatel o mezinárodní ochranu - každý cizinec, který u nás podal žádost o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu. Žadatelem je po dobu rozhodování, zda bude či nikoli poživitelem ochrany uznán.

Azylová zařízení:

Integrační azylové středisko - slouží osobám, kterým byla přiznána mezinárodní ochrana a které vstoupily do Státního integračního programu a požádaly o dočasné ubytování (maximálně 18 měsíců). Ubytování je zpoplatněno.

Pobytové středisko - slouží k ubytování žadatelů, kteří prošli předepsanými vstupními procedurami v přijímacích střediscích, a to po dobu řízení ve věci jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Středisko mohou volně opouštět.

Přijímací středisko - slouží k ubytování příchozích žadatelů o mezinárodní ochranu (do doby ukončení základních vstupních a identifikačních procedur). Středisko nelze volně opustit.

Praha, 4. 11. 2021

Ladislav Šafránek